

אמר רבי אלעזר, אשרי חלוקם של הצדיקים. יעקב ברה מלפני אחיו, והזדמנה לו באר. בין שהבאר ראתה אותו, הם נודעו לאדרוניהם ועלו אליו ושםחו עמו, ושם הזדינה לו בת זוגו. משה ברה מלפני פרעה והזדינה לו אותה באר, והם ראו אותו ונורשו לאדרוניהם ועלו אליו, ושם הזדינה לו בת זוגו.

מה בין משה ליעקב? ביעקב כתוב (בראשית כט) ויהי באשר ראה יעקב את רחל וגוי. ויגש יעקב ויגל את האבן וגוי. מה כתוב במשה? ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושען וגוי. בודאי שם היה יודע, שפין שראה מים שעולים אליו, שם תזדמן לו בת זוגו. ועוד, שהרי רום המקדש לא זהה ממנו לעולמים, ובה היה יודע שצפורה תהייה בת זוגו. אמר משה, וודאי יעקב בא לכאן והם עלו אליו, והזדמן לו אדם שהכנסו לביתו ונמנ לוי

כל מה שאריך, אף אני כך. אמר אותו איש, כך למדנו, שיתרו היה כmor לכוכבים וממלות. בין שראה שכוכבים מעוברים אין בהם ממש, נפרד מעוברים. גם העם ונדה אותן. בין היו שראו את בנוטיו, היו מגרשים אותן, שהרי בהתחלה הן היו רועות צאנן. בין שראה משה ברום המקדש שעל דבר של כוכבים וממלות היה עושים כן, מיד - ויקם משה ויושען ושיק את צאנם, ונעשה קנא לקדושים ברוך הוא בכלל.

אמר לו רבי אלעזר, אתה אצלנו, ולא יורדים אתה שמן. אמר, אני יועץ בן יעקב. באו החרים ונש��וה. אמרו, ומה אם אצלנו, ואני לא הינו יורדים

אמר רבי אלעזר, זכה חולקיהון דעתיקיא, יעקב ערך מקמי אחוי, ואזדמן ליה בירא, פון דבירא חמא ליה, מיא אשטמאדען למאריהון, וסלקין לגביה, וחדו בהדייה, ותמן איזדווגת ליה בת זוגיה. משה ערך מקמי פרעה, ואזדמן ליה בהוא בירא, ומיאן חמי ליה, ואשתמאדען למאריהון, וסלקו לגביה, ותמן איזדווגת ליה בת זוגיה.

מה בין משה ליעקב, יעקב כתיב ביה, (בראשית כט) ויהי באשר ראה יעקב את רחל וגוי. ויגש יעקב ויגל את האבן וגוי. משה מה כתיב ביה, ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושען וגוי. בודאי ידע היה משה, פון תזדמן ליה דחמא מיא דסלקין לגביה, דסמן תזדמן בת זוגיה. ותו, דהא רוח קדשא, לא אתעדי מגיה לעלמין וביה היה ידע, דעתורה תהוי בת זוגיה. אמר משה, ודאי יעקב אתה להכא, ומיא סליקו לגביה, איזדמן ליה בר נש דאנכיש ליה לביתה, ויהב ליה כל מה דאצטריך. أنا אוף הבי.

אמר ההוא בר נש, הבי אוליפנא, דיתרו כומר לפוכבים ומצלות היה. בין דחמא דcocבים ומצלות לית בה ממש. אתפרש מפולחנא דיליה. קמו עמא ונדהה. בין דחמי בנטיה, הו מתרבן לוז, דהא בקדמיה איןון הוו רעאן עניה. בין דחמא משה ברוח קדשא, דעל מלחה דcocבים ומצלות הוו עבדי, מיד ויקם משה ויושען וישק את צאנם. ואתעביד קנאה לקודשא בריך הוא בכלא.

אמר ליה רבי אלעזר, אתה גבן, ולא ידענא (דף י"ד ע"א) שמא. אמר, אני יועץ בן

אותך? הילכו כאחד כל אותו יום, וליום אחר לוו אותו שלשה מילין, והלך לדרכן. ותאמרן איש מצרי האצילנו. רבי חייא אמר, הרי בארו החברים, שנזונחה בקון רוח הקדרש, ואמרו ולא יידעו מה אמרו. לאיש שהיה יושב במדבר, והוא ימים שלא אכל בשור. يوم אחד בא דבר לטל כבש אחד. ברוח הכבש, והלב אחורי, עד שהגינו לאותו איש למדבר. ראה כבש והחיזק בו ושהטו, ואכל בשר.

דבר אחר ואלה שמות בני ישראל - רבי יהודה פתח ואמר, (שיר א) שהורה אני ונואה וגוי. שהורה אני ונואה - זו גנטה ישראלי שהיא שהורה מן הגנות. ונואה - שהיא נואה בתורה ומצוות ומעשים כשרים. בנות יורשים - שעל זה זקנים לרשות את ירושלים של מעלה. כאחלי קדר - אף על גב שהיא קדרות בגלות, במעשים היא ביריות שלמה, ביריות שלם.

המלך שהשלום כלו שלו. רבי חייא הגדול היה הולך לבני הארץ למשנה למד מהם. תלך לרבי שמעון בן יוחאי, וראה פריגוד אחד שהיה מפסיק בבית. פמה רבי חייא אמר, אשמע דבר מפי מכאן.

שמע שהיה אומר, ברוח חזוי ורמא לך לאכבי או לעפר האילים. כל הפסוף שפוספים ישראלי מלפני המקדוש ברוך הוא, הוא, הוא שאמר רבי שמעון, תאותם של ישראלי שהיה מקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורות באכבי או בעפר האילים.

מה הטעם? אמר רבי שמעון, אין מה בעולם עוזה כמו

יעקב. אותו חבריא ונש��והו, אמרו, ומה אתה לא גבן, ולא הוינן ידעין לך. אזלו בחדא כל מה הוא יומא ליומא אחרא אופחו תלת מילין, ואזיל לאורהיה.

ותאמרן איש מצרי האצילנו. (שמות ב) רבי חייא אמר, הא אוקמיה חבריא, דענקנא בהו רוח קדרש, ואמרו, ולא יידעו מה אמרו. לבך נש, דהוה יתיב במדבר, והוו יומין דלא אכל בשורא. יומא חד אתה דובא לנטלא חד איימרא, ערך איימרא, ודובא אבתיה, עד דמיטי לגבי ההוא בר נש למבדרא, חמא איימרא, ואתקיף ביה ושהתייה ואכל בשורא. דבר אחר (שמות א) ואלה שמות בני ישראל. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים א) שהורה אני ונואה וגוי, שהורה אני ונואה, דא כנסת ישראלי, דהיא שהורה מן גלותא, ונואה, דהיא נואה באורייתא, ובפקודין, ובעובדין דכשרן. בנות ירושלים, דען דא, זכאיין לירתאה ירושלים דלעילא. כאחלי קדר, אף על גב דהיא קודרת בגלותא, בעובדין היא כיריאות שלמה, ביריאות, דמלכא דשלמא כלא דיליה.

רבי חייא רבא, הו אזיל לגבי מאיריהון דמתניתא, למליך מניהו. אזל לגבי רבי שמעון בן יוחאי, וחמא פריגוד חד, דהוה פסיק בביתא. פוה רבי חייא, אמר, אשמע מלחה מפומיה מהכא.

שמע הדוה אמר, (שיר השירים ח) ברוח דודי ורמא לך לאכבי או לעופר האילים. כל כסופה דכטיפוי ישראלי (מקמיה) מקודשא בריך הוא, דאמר רבי שמעון, תאותם של ישראלי, שהיה מקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח באכבי או בעופר האילים. מי טעם, אמר רבי שמעון, אין מה בעולם